

UZASADNIENIE

1. Istniejący stan rzeczy i cel wydania aktu

W obecnym stanie prawnym, zgodnie z ustawą z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.), centra powiadamiania ratunkowego (CPR) mają stanowić miejsce przyjmowania zgłoszeń o zdarzeniu z numeru 112 na poziomie wojewódzkim i przekierować połączenia do właściwych służb i podmiotów ratowniczych.

Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 17 września 2007 r. w sprawie szczegółowej organizacji centrów powiadamiania ratunkowego (Dz. U. Nr 178, poz. 1263) wydanym na z-awie ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym, na terenie kraju powinno funkcjonować 16 centrów powiadamiania ratunkowego. W powołanych aktach prawnych, ustawodawca nie określił jednak zasad dysponowania i organizowania oraz koordynowania działań ratowniczych na szczeblu wykonawczym, jak również nie określił zasad współdziałania między służbami, powołanymi do niesienia pomocy, w przypadku otrzymania informacji o zdarzeniu na krajowe numery alarmowy oraz na europejski numer alarmowy 112. Jednocześnie na podstawie art. 61 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym wojewodowie mają prawo, do dnia 31 grudnia 2010 r., powierzyć w drodze porozumienia obsługę numeru „112” Państwowej Straży Pożarnej oraz niektórym jednostkom samorządu terytorialnego i Policji: „Wojewoda może powierzyć, w drodze porozumienia, wykonywanie, do dnia 31 grudnia 2010 r., zadań centrów powiadamiania ratunkowego innym podmiotom, w szczególności jednostkom organizacyjnym Państwowej Straży Pożarnej lub jednostkom samorządu terytorialnego.”

Model oparty na 16 centrach powiadamiania ratunkowego służy wyłącznie wypełnieniu postanowień dyrektywy UE i de facto kreuje rozwiązanie alternatywne dla obecnie funkcjonującego systemu obsługi numeru 112, w praktyce powodując wydłużenie czasu reagowania na zagrożenia. W związku z powyższym, z inicjatywy Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, podjęte zostały prace nad modyfikacją koncepcji numeru alarmowego 112, a co za tym idzie, zmiany niektórych aktów prawnych. s2-otowy projekt ustawy umożliwi wdrożenie nowej koncepcji, zwanej systemem powiadamiania ratunkowego.

Celem proponowanych zmian jest poprawa bezpieczeństwa obywateli poprzez zapewnienie uzyskania szybkiego i skutecznego dostępu do służb ustawowo powołanych do niesienia pomocy przy wykorzystaniu numerów alarmowych, a także z poprawą możliwości współdziałania tych służb poprzez:

- 1) stworzenie sieci zintegrowanych ośrodków zarządzania działalnością ratowniczą podmiotów ratowniczych funkcjonujących na poziomie lokalnym, realizujących funkcje obsługi zgłoszeń alarmowych, kwalifikacji, dysponowania, organizacji i koordynacji działań ratowniczych, a także inicjowanie mechanizmów niezbędnych do uruchomienia zarządzania kryzysowego;
- 2) maksymalne zintegrowanie służb dyżurnych poszczególnych podmiotów ratowniczych funkcjonujących w powiatach i województwie;
- 3) skrócenie czasu i zwiększenie skuteczności alarmowania służb i z2-otów ratowniczych;
- 4) stworzenie narzędzi do uzyskiwania i przepływu informacji niezbędnej do zarządzania zasobami ratowniczymi na wszystkich szczeblach organizacji systemu powiadamiania ratunkowego;
- 5) minimalizowanie kosztów organizacji i utrzymania systemu powiadamiania ratunkowego;

- 6) ograniczenia ryzyka awarii systemu powiadamiania ratunkowego skutkującego brakiem możliwości alarmowania podmiotów ratowniczych na dużym obszarze;
- 7) zapewnienie wymaganego poziomu bezpieczeństwa komunikacji pomiędzy podmiotami ratowniczymi i ośrodkami zarządzania ich działalnością interwencyjną;
- 8) stworzenie ośrodków sprawnej koordynacji działań ratowniczych na poziomie wojewódzkim;
- 9) zwiększenie nadzoru nad funkcjonowaniem systemów ratownictwa przez organy władzy publicznej wszystkich szczebli.

2. Różnica między dotychczasowym a proponowanym stanem prawnym

W obowiązującym stanie prawnym, tj. zgodnie z ustawą z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym oraz rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 17 września 2007 r. w sprawie szczegółowej organizacji centrów powiadamiania ratunkowego (Dz. U. Nr 178, poz. 1263), centra powiadamiania ratunkowego umiejscowione są w urzędach wojewódzkich, a ich funkcje sprowadzają się jedynie do obsługi numeru alarmowego 112 i przekierowywania zgłoszeń o zdarzeniu do właściwych służb, ustawowo powołanych do niesienia pomocy (obsługujących pozostałe numery alarmowe – 998, 999). W konsekwencji prowadzić to mogło do chaosu informacyjnego w sytuacji, w której przy jednoczesnym przyjmowaniu zgłoszeń dotyczących tego samego zdarzenia, informacja o tym zdarzeniu trafiała zarówno do centrum powiadamiania ratunkowego jak i do pozostałych służb ratowniczych.

Zmiana koncepcji funkcjonowania systemu powiadamiania ratunkowego następuje poprzez wpisanie do ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej regulacji dotyczącej systemu powiadamiania ratunkowego i stosownej zmiany w ustawie z dnia 8 września 2006 r. o Państwo-

wym Ratownictwie Medycznym. Zmiana ta uzasadniona jest następującymi przesłankami:

- 1) Nadzór nad funkcjonowaniem systemu powiadamiania ratunkowego, spoczywa na ministrze właściwym do spraw wewnętrznych (zmiana w art. 12 ustawy o ochronie przeciwpożarowej – art. 1 pkt 2 projektu ustawy). Ponadto skreślono wskazanie, iż minister właściwy do spraw wewnętrznych odpowiada za realizację polityki państwa w zakresie ochrony przeciwpożarowej, ponieważ nadzór tego ministra nad ochroną przeciwpożarową wynika wprost z ustawy o działach administracji rządowej;
- 2) Wojewódzkie centra powiadamiania ratunkowego i centra powiadamiania ratunkowego mają być organizowane odpowiednio przez komendantów wojewódzkich i komendantów powiatowych (miejskich) Państwowej Straży Pożarnej;
- 3) Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej koordynuje i kontroluje na obszarze kraju, funkcjonowanie systemu powiadamiania ratunkowego z wyłączeniem świadczeń zdrowotnych, nad którymi, zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym, z- r pełni minister właściwy do spraw zdrowia (art. 14a ust. 5 ustawy o ochronie przeciwpożarowej – art. 1 pkt 4 projektu ustawy);
- 4) Wojewoda przy pomocy komendanta wojewódzkiego i komendantów powiatowych (miejskich) PSP, organizuje oraz koordynuje funkcjonowanie systemu powiadamiania ratunkowego na obszarze województwa (art. 14a ust. 6 ustawy o ochronie przeciwpożarowej – art. 1 pkt 4 projektu ustawy).

System powiadamiania ratunkowego zorganizowany zostanie i będzie funkcjonować na dwóch poziomach:

- a) lokalnym (wykonawczym) – zapewniającym obsługę numerów alarmowych (112, 998, 999) oraz organizację przedsięwzięć ratowniczych

na wskazanym obszarze działania poprzez centra powiadamiania ratunkowego tworzone przez zintegrowane stanowiska dyspozytorskie Państwowej Straży Pożarnej i Państwowego Ratownictwa Medycznego oraz ewentualnym udziałem innych służb i podmiotów ratowniczych (art. 14a ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie przeciwpożarowej – art. 1 pkt 4 projektu ustawy);

- b) wojewódzkim (koordynacyjnym) – zapewniającym koordynację działań o charakterze ponadlokalnym oraz wsparcie techniczne dla centrów powiadamiania ratunkowego poprzez zintegrowane stanowiska kierowania komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej oraz stanowisk lekarza koordynatora ratownictwa medycznego (art. 14a ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie przeciwpożarowej – art. 1 pkt 4 projektu ustawy). Lekarz koordynator, w obecnym stanie prawnym, działa w ramach wydziałów zarządzania kryzysowego województwa. W ocenie projektodawcy, bieżąca działalność lekarza koordynatora znacznie różni się od zadań przypisanych wydziałom zarządzania kryzysowego, a lepsze wykorzystanie lekarza koordynatora ratownictwa medycznego zrealizuje w wyniku połączenia jego stanowiska ze stanowiskiem kierowania komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej.

W art. 14a ust. 1 ustawy o ochronie przeciwpożarowej (art. 1 pkt 4 projektu ustawy) zdefiniowano system powiadamiania ratunkowego, poprzez określenie podmiotów, które integruje, oraz wskazanie jego zadań. W pkt 2 wyszczególniono obsługę numeru alarmowego 112 jako ważny element budowy systemu powiadamiania ratunkowego.

W art. 14a ust. 3 ustawy o ochronie przeciwpożarowej (art. 1 pkt 4 projektu ustawy) dopuszcza się możliwość zatrudnienia operatorów numerów alarmowych, tj. osoby cywilne, które będą wspierały dyspozytorów służb ratowniczych, które będą działały w ramach centrów. Operatorzy numerów alarmowych, nie będą obligatoryjnie zatrudniani w każdym centrum powiadamiania ratunkowego, lecz zgodnie ze wskazaniem komendantów

wojewódzkich Państwowej Straży Pożarnej. Kryteria, jakimi będzie musiał się posługiwać komendant wojewódzki Państwowej Straży Pożarnej, określone zostaną w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 14e ustawy o ochronie przeciwpożarowej (art. 1 pkt 4 projektu ustawy).

W art. 14a ust. 4 ustawy o ochronie przeciwpożarowej (art. 1 pkt 4 projektu ustawy) określono teren działania centrów powiadamiania ratunkowego jako co najmniej jeden powiat (lub miasto na prawach powiatu), na zarządzie którego wykonywane są zadania centrum powiadamiania ratunkowego.

W odróżnieniu od poprzedniej koncepcji, która zakładała stałą liczbę 16 centrów powiadamiania ratunkowego, art. 14c ust. 2 ustawy o ochronie przeciwpożarowej (art. 1 pkt 4 projektu ustawy) wskazuje, iż to komendanci wojewódzcy Państwowej Straży Pożarnej, w uzgodnieniu z wojewodą, określą liczbę, lokalizację i teren działania centrów powiadamiania ratunkowego, w oparciu o kryteria, które zostaną określone w rozporządzeniu. Wymienione powyżej dane dotyczące centrów powiadamiania ratunkowego zależą od wielu czynników, dlatego też nie można określić w akcie prawnym dokładnej liczby centrów powiadamiania ratunkowego, ich lokalizacji oraz terenu działania.

W art. 14c ust. 3 ustawy o ochronie przeciwpożarowej (art. 1 pkt 4 projektu ustawy) zakłada możliwość powierzenia organizacji centrów powiadamiania ratunkowego, na podstawie porozumienia, starostom lub prezydentom miast na prawach powiatu. Pozwoli to rozszerzyć krąg osób odpowiedzialnych za powstanie centrum powiadamiania ratunkowego. Należy również pamiętać, iż na podstawie ustawy z dnia 25 lipca 2001 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 113, poz. 1207, z późn. zm.), starostowie oraz prezydenci miast poczynili nakłady na powstanie zintegrowanych stanowisk kierowania. Zakładana zmiana do ustawy o ochronie przeciwpożarowej pozwoli na wykorzystanie już funkcjonujących centrów.

Art. 14e ustawy o ochronie przeciwpożarowej (art. 1 pkt 4 projektu ustawy) stanowi delegację dla ministra właściwego do spraw wewnętrznych do wydania rozporządzenia (m. in. określającego zakres, formę, sposób tworzenia i przekazywania informacji niezbędnej do funkcjonowania systemu powiadamiania ratunkowego między jednostkami systemu powiadamiania ratunkowego) uwzględniającego potrzeby systemu powiadamiania ratunkowego.

W art. 26 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (art. 2 pkt 2 projektu ustawy) dodano po pkt 1 pkt 1a, który z2-ada sytuacje, iż na terenie jednego centrum powiadamiania ratunkowego działa kilku dyspozytorów medycznych. Przepis ten stanowi, iż to dysponent właściwy ze względu na lokalizację centrum powiadamiania ratunkowego będzie ponosił koszt zatrudnienia dyspozytora medycznego. Konsekwencją dodania w art. 26 ust. 1a jest nadanie nowego brzmienia art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (art. 2 pkt 5 projektu ustawy).

W ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.) w art. 78 po ust. 7 dodaje się ust. 7a, który wypełni lukę powstałą w wyniku nowelizacji tej ustawy, polegającą na braku określenia organizacji i funkcjonowania centralnego punktu systemu powiadamiania ratunkowego oraz własnych punktów centralnych służb.

3. Opinia o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje projekt aktu prawnego

Projekt oddziałuje na służby ustawowo powołane do niesienia pomocy, tj. Państwową Straż Pożarną, Państwowe Ratownictwo Medyczne oraz Policję, a również na terenowe organy administracji rządowej oraz samorządowej.

2. Wpływ aktu prawnego na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Przedmiotowa zmiana nie wywoła dodatkowych skutków w budżecie państwa, które nie byłyby wcześniej określone. 16 października 2007 r. Rada Ministrów przyjęła dokument przedłożony przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji „Koncepcja systemu 112”. Jakkolwiek s2-otowy projekt zmienia założenia funkcjonowania systemu, jednak koszty pozostają na niezmiennym poziomie – 250 mln zł (w latach 2008 – 2011) i zostaną sfinansowane głównie z budżetu państwa oraz środków unijnych. W budżecie państwa na rok 2009 w rezerwie celowej nr 11, na Ratownictwo Medyczne zaplanowana została m. in. kwota 69 mln 100 tys. zł na centra powiadamiania ratunkowego. Ponadto w Programie Operacyjnym Infrastruktura i Środowisko, w osi priorytetowej 12 działanie nr 1, zaplanowane są środki na realizację projektu systemowego pod tytułem „budowa i wyposażenie wojewódzkich centrów powiadamiania ratunkowego”, w kwocie 20 mln euro.

Jednostki samorządu terytorialnego będą mogły uczestniczyć w ponoszeniu kosztów organizacji i funkcjonowania centrów powiadamiania ratunkowego dobrowolnie na zasadach określonych w porozumieniu, o którym mowa w projektowanym art. 14c ust. 3 ustawy o ochronie przeciwpożarowej. W chwili obecnej trudno jest zatem określić, czy i w jakiej wysokości

jednostki samorządu terytorialnego będą uczestniczyć w kosztach działania centrów powiadamiania ratunkowego.

3. Konsultacje społeczne

Projekt został umieszczony w BIP na stronie MSWiA. Zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414) – nie zgłoszono zainteresowania pracami nad projektem.

Projekt został przekazany do konsultacji: Forum Związków Zawodowych, NSZZ „Solidarność” i Ogólnopolskiemu Porozumieniu Związków Zawodowych. Przedstawione uwagi uwzględniono, o ile nie pozostawały w sprzeczności z głównymi założeniami projektu.

Projekt został przekazany także Naczelnej Izbie Lekarskiej, Polskiemu Towarzystwu Medycyny Ratunkowej, Polskiemu Towarzystwu Medycyny Stanów Nagłych i Katastrof, Polskiej Radzie Resuscytacji i Polskiemu Towarzystwu Anestezjologii i Intensywnej Terapii. Przedstawione uwagi nie zostały uwzględnione, jako niezgodne z podstawowymi założeniami projektowanej regulacji.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw oraz sytuację i rozwój regionalny

Projekt pozostaje bez wpływu na wymienione sektory.

10/14rch